

ISSN 2147-6519

GENÇ HABER

GAZETECİLİK BÖLÜMÜ UYGULAMA DERGİSİ

2023-2024 Güz

Prof. Dr. Haluk Birsen

Hiç kuşkusuz dünya kötü bir dönem yaşıyor. Bu da geçer düşüncesiyle, sorgulamadığımız, kendi haline bıraktığımız her şey bir bir insanlığın önüne geliyor ve bizi kendi hatalarımızla yüzleştiriyor. Pandemi ile başlayan felaketler zinciri, doğal afetlerle ve savaşlarla katlanarak hepimizi karamsarlığa ve çaresizliğe itiyor.

Habercilik mesleğinde çok okunmaz diye iyinin haberi pek yapılmaz. Bir yılın da doğrudur çünkü iyi rutin akışın sürdüğünü, kötü işlerin yolundan çıktığını gösterir. İnsanda doğası gereği kötüyü, yanlışlı, farklı olanı merak eder. Ne var ki yakın zamana sığın bunca felaket bizleri iyiyi özler hale getirdi. Bu felaket atmosferi de rutinimiz oldu.

Her yıl Dergi ve gazete derslerini alan yeni öğrencilerle çıktığımız yolculuk da bu gündemden etkilendi. Öğrencilerimizin seçtiği haber konuları da bu gündeme göre şekillendi. Elinizdeki bu sayıda genç gazetecilerin kaleminden çıkmış kuraklık, göç, Filistin sorunu ve gençlerin psikolojisi üzerine yazılar bulacaksınız.

Bunca fırtınanın içinde öğrencilerimizin gemiyi limana getirmiş olmaları, elinizdeki bu dergiyi sizlerle buluşturabilmeleri de bizim bu felaket atmosferine başkaldırdığımız. Vazgeçmeyelim, umudumuzu yitirmeyelim.

Herkese iyi okumalar dilerim

Tarımda yapılabilecekler

05

08

Urgent Calls for Climate Justice

Karbon salınımı

10

CO2

12

Sıfır atık projesi 5. yılına girdi

Göç hukuku tam olarak ne?

14

16

İki dünyanın arasında çocuklar

Göçmen politikaları çıkmaza girdi

19

22

Sömürü kısılacında: Göçmen kadınlar

Engellenemeyen göç dalgası

24

26

Göçün yolu

Kendisinin prangası olanlar

28

31

Gençler ağır depresyonda

Türkiye'nin en acı tarihi

33

38

Bir Filistinlinin sessiz çılgılığı

Bir Filistinlinin sessiz ığlığı

Haber: Őevval Selinay HALICI

Sayfa Tasarımı: Zülâl Beyza AKKAŐ

Vietnam Savaşı sırasında bir adam her gece elinde tek bir protesto mumuyla Beyaz Saray'ın önünde durur. Bir gece bir muhabir ona yaklaŐarak sordu: "Efendim, bu küçük protestonuzun gerçekten bir Őeyleri deđiŐtirebileceđine inanıyor musunuz?" der. "Ah buraya kimseyi deđiŐtirmeye gelmiyorum. Ben onlar beni deđiŐtirmesin diye buraya geliyorum. İnsanı delirten bu düzenli ıldırıcı saldırıların insanlığımı yıpratmasına izin vermeyeceğim. Gerçeği öğrenmeye ve doğruyu söylemeye devam edeceğim. Her lanet gün bana düşen küçük görevi yapmaya devam edeceğim; insan kalmak, farkında, yumuŐak ve merhametli kalmak. Bunun için buradayım.

Geçtiğimiz günlerde sosyal medyada komik içeriklere kakhaha atarken denk geldim bu sözlere. Aklımın bir köŐesinde her zaman duran ve gün içerisinde düşünmemeyi tercih ettiğim 7 Ekim 2023'te başlayan Filistin soykırımının tam ortasına attı sanki beni.

Elimizden ne gelir ki diye düşünüşüm bu korkunç dönemde bir kez daha insanlığımızı sorgulattı. Tarih boyunca birçok saldırıya karşı kendini cesurca koruyan Filistin halkı, belki de yarımı olmayan hayatlarında her gün direniŐlerini inatla sürdürüyorlar.

Asmaa Abushalhoub, 27 yaşında Anadolu Üniversitesi Halkla ilişkiler ve Reklamcılık bölümü yüksek lisans öğrencisi. Asmaa savaŐın merkezi olan Gazze'de doğmuş ve büyümüş. Hayali, Türkiye'de eğitimini tamamlayıp ülkesinde baŐarılı bir akademisyen olmak. O daha küçük bir çocukken dört soykırım yaŐanmış ülkesinde. Neredeyse ömrü hayatta kalma mücadelesi ile geçmiş olan Asmaa'nın gözlerindeki umut ışığının ardında büyük bir nefret var.. 20 Kasım pazartesi günü kampüsün içerisindeki buluşuyoruz Asmaa'yla. Geçen yaz ailesini görmeye Gazze'ye gittiğini ve Türkiye'ye döndükten 1 hafta sonra soykırımın başladığını söylüyor. Soykırımın 14. Günü Filistinli bir gencin sesine kulak veriyorum.

İdealleri ve hayalleri olan bu güzel kadına çekimser bir tereddütle ailesi Gazze'ye hapsolmüşken kendini nasıl hissettiğini sordum. Sorum karşısında Asmaa ilk olarak internet sorunu yüzünden ailesiyle iletişim kurmakta zorlandığını ve bu nedenle korkarak ve dualar ederek ailesinin bulunduğu Khan Yunis Őehrinin haberlerini takip ettiğini söyledi. Ailesinden sesli mesaj aldığında içine su serpilen Asmaa'nın bazen de beklediği mesaj günler, haftalar sonra geliyor.

Hislerine dair sözlerine Şu Şekilde devam ediyor: "Oturduğumuz yerin 2 mahalle ilerisi mahvolmuş durumda. Khan Yunis'te yaŐayanların tahliye edilmesi gerektiği haberini okuduğumda o gece uyuyamadım ve elim kolum bağlandı. Dua etmekten başka ne yapabilirim bilmiyorum. Kur'an okuyorum sakinleŐmek için. Yani ben evden çıkmıyorum sosyal hayatım yok çünkü ben evden çıktığımda ve buradaki insanların normal bir hayat yaşadığını gördüğümde bu beni bazen rahatsız ediyor çünkü çok büyük bir haksızlık var. Güvende olmama rağmen ben kendime bu hayatı yaŐatmıyorum çünkü ben bu hayatı yaŐadığımı hissedemiyorum. Gidip de eğlenmeyi düşünmüyorum çünkü sonuçta ailem, sevdiğim ev orada. Birlikte büyüdüğüm kardeŐlerim var ve onlar güvende değil. Kimse onlara yardım etmiyor, sınırları açmıyorlar ve ölüme terk ediyorlar. Çok kötü hissediyorum. Buraya öğrenci olarak geldim hedefim yüksek lisans ve doktora yapmak, iyi bir akademisyen olmak ama ben bunu Şu anda tamamlamak için motivasyonumu kaybettim." Diyen Asmaa'nın gözlerindeki inci tanelerini silmesi için ona peçete uzatıyorum.

GözyaŐlarını silen ve sakinleŐen Asmaa'nın masum çehresine bakarak küçük yaŐlardan beri dünyanın adaletsizliği ile nasıl baŐ ettiğini düşünmeden duramıyorum. Ailesinin ona haftada bir defa attığı "Biz iyiyiz, bizi merak etme." Mesajlarına ne kadar tam tersini düşünse de inanmadığını söylüyor.

BEN VATANIMI ÇOK SEVİYORUM

Zaman kapsülünde yola çıkarak geçmişe giden Asmaa doğduğu ve büyüdüğu evin bahçesinden, o güzel bahçede beraber çay içtikleri günlerden ve annesinin ektiği çiçeklerden özlemle bahsediyor. Yürek burkan gerçekliğe geri

dönen Asmaa'nın gözlerindeki endişeyi görüyorum. "Sürekli o anları hatırlıyorum. Geceleri rüyalarım da bombalar patlıyor ve irkilerek uyanıyorum. Ailemi kaybettiğimi düşünmek istemiyorum, evimi ailemi kaybetmek istemiyorum. Her şey çok zoruma gidiyor ama ben sesimi yükseltiyorum. Yabancı arkadaşlarımla birlikte valilikten izin alarak bir protesto yaptık. Arapça ve İngilizce olmak üzere iki dilde basın açıklaması yaptık. Ama bunlar ne kadar etkili? Şu an bunları anlatmam ne kadar etkili bilmiyorum. İsrail'in ürünlerini alan insanlar gördüğümde ne kadar bencil olduklarını düşünüyorum. Alınabilecek başka ürünler varken rahat rahat İsrail'in ürünlerini alan insanlar bizlere siz Hamas'tansınız siz teröristsiniz diyor. Biz teröristiz çünkü. İsraililer her gün ölüyor biz ölmüyoruz çünkü. Hakikati görmeyen araştırmayan bir zihniyet var. Filistin'in tarihini bilmiyorlar. Biz 75 yıldır bunu yaşıyoruz."

KORKU İÇERİSİNDE BÜYÜDÜ

Bu ilk soykırım değil; 2008, 2012, 2014 ve sonra 2019. Ben 4 soykırıma şahit oldum. 2014'teki soykırım çok korkunçtu. Lise son sınıftım ve üniversiteye hazırlanıyordum. Annem güvende olmam için yurt dışında okumamı istedi. Ben sınava hazırlanırken saldırılar başladı ve ben eğitime devam edememekten çok korktum. Annem bunun geçici bir süreç olduğunu ve eğitime devam edebileceğimi söyleyerek beni telkin ediyordu. 51 gün süren direnişte her gün, her an ölebilecek olmanın verdiği korkuyla yaşadık. Biz Filistinliler korku içerisinde yaşıyoruz, korku içerisinde büyüyoruz. Yapacak bir şeyim yok sadece sabretmem lazım çünkü Filistinli olarak doğdum ve bu bana yazılan bir kader. Ben ülkemi savunabilmek için, Filistinli olmak için hayatta kalmaya çalışıyorum. Filistinliler ölmesin, vatanımız elimizden alınmasın diye yaşıyorum ve yazmaya devam ediyorum. Benim yaşama motivasyonum bu. Türkiye'ye gelmeden önce hep korku içinde yaşıyordum. Buraya geldiğimde insanların korkmadan yaşadığını gördüm. Burada insanlar serbestçe dışarı çıkıyor, kendini ifade edebiliyor ve Türk oldukları için tehdit altında kalmıyorlar. Türkiye'deki insanlar çok şanslı evet belki ben de şu an burada olduğum için çok şanslıyım ama ben de vatanımın güvenli olmasını istiyorum. Hepimiz vatanımızın güvende olmasını istiyoruz, hepimiz insanız sonuçta. Bunun için çabalyoruz. İsrail her zaman bizi susturuyor, öldürüyor,

Asmaa Abushalhoub, 27 yaşında Anadolu Üniversitesi Halkla İlişkiler ve Reklamcılık bölümü yüksek lisans öğrencisi.

hapishaneye atıyor. İsrail hapishanelerinde çok fazla çocuk var çünkü o çocuklar yaşadıkları zulme karşı susmak istemiyorlar ve direniyorlar. Direndikleri için de hapishaneye atıyorlar. Bunlar en fazla 10, 11, 12 yaşında çocuklar.

KALEMİ ONUN SİLAHI

Bu bir hayat değil, yaşamak bu değil. Geleceğimi düşünüyorum Filistin'de evlenip anne olmak istiyorum ama benim çocuğumun bu kadere sahip olmasını istemiyorum. İstedğim tek şey vatanımda güvende hissetmek. Akademisyen olmak için yoluma devam edeceğim ve hakikatleri yazacağım. Ben iyi hissetmek için yazıyorum çünkü elimden gelen başka bir şey yok. LinkedIn üzerinden şu an yazdığım yazıları paylaştığımda siz teröristsiniz, yaşamaya hakkınız yok katilsiniz diye yorumlar geliyor. Bir arkadaşım da LinkedIn üze-

rinden Filistin hakkında yazdığı makaleleri paylaşıyor. Arkadaşımın takipçisi fazla olduğu için onun hesabını kapatıldı. Bizleri yok etmek istiyorlar. Filistin hiç var olmamış gibi olsun istiyorlar. Çocuk mu öldürecek? Öldürüyor, yeter ki Filistin olmasın. Ben yazmaktan ve hakkımı aramaktan vazgeçmek istemiyorum. Sesleri çıkamayan çıksa da duyulmayan o vicdanlı yürekler için susmak istemiyorum. Bu benim acım ve başka insanlar bunu bu şekilde hissetmeden hayatlarına devam edebiliyorlar. Ölmek istemiyoruz diyoruz ama dünya bizi dinlemek istemiyor, insanlar rahatını bozmak istemiyor. Bize yapılan bu zulüm savaş değil soykırım. Çünkü bizim silahlarımız yok ve biz İsrail kadar güçlü değiliz. Bizim gücümüz imandan, vatan sevgisinden kaynaklı bir güç. Belki Çanakkale Savaşı'nda Türkler'in ver-

diği mücadele gibi bir direniş bizimkisi ama bizlerde silah yok Gazze'de siviller ölüyor. Buna savaş diyemeyiz, bu direniş. Küçük bir çocuk kardeşi öldüğünde babamın yanına gidiyor diye seviniyor. Biz çok cesuruz ama biz de insanız, sevdiklerimizi kaybetmek istemiyoruz. Ben Filistinli olarak yazmaya devam edeceğim, kalemim benim silahım. Evet takipçilerim yok, makalelerimi okuyan bile yok hatta sesimi duymak isteyen de yok ama susmayacağım.

Çocukken dört soykırım gördüğünü söyledin nasıl bir arada kaldınız, çalışma ortamın nasıldı? Türkiye'ye gelmen zor olmadı mı?

Şöyle anlatayım ben küçük çocukken soykırım sırasında ailemle birliktiydim. Güvenli bir yerimiz yoktu kendi evimizde kalıyorduk. Bomba seslerini duymak istemediğimiz için kulaklarımızı ve gözlerimizi kapatır hepimiz annemin odasına geçerdik, birbirimize sarılıp uyumaya çalışırdık. Çünkü hepimiz birlikteyiz ve hep birlikte olmak istiyorduk. Soykırım bitene kadar hepimiz annemin odasında kalıyorduk bir yatağa sığmasak da birlikte olduğumuz için daha güvende hissediyorduk. Ben küçükken anlamıyordum, neden bomba sesi var? İsrail neden bize saldırıyor? İçime sadece nefret doğuyordu. O zamanlar hiçbir şey idrak edemiyordum ama kalbimde tek bir şey vardı: ben İsrail'den nefret ediyordum. Küçüklüğüme dair hatırladığım en güçlü his bu. Soykırım olmadığı zaman da annemin odasında annemle beraber uyumak istiyordum. Annem etrafın güvenli olduğunu kendi odamda uyuyabileceğimi söylardı. Çocuk akı ya ben de anlamazdım, içimden soykırım olsun soykırım olsun diye geçirirdim sırf annemle uyuyabilmek için. 2014'te olan soykırım 51 gün süren bir soykırımdı o zamanlar daha ergenlik çağındaydım, yazı yazıyordum. Her gün günlük tutarak kendimi rahatlatmaya çalışırdım. Ne hissettiklerimi yazıyordum, Gazze'nin dışındaki dünyayı bilmiyordum. Ben sadece Gazze'nin içindeki dünyaya hakimdim. O zamanlar başka ülkelerin hayalimde nasıl bir yer olduğunu günlüğüme yazıyordum.

Diyen Asmaa'nın küçük ve hayallerle dolu dünyasını dinlemeye devam ettim. O anlattıkça kendi çocukluğumu düşünmekten alıkoyamadım kendimi. Doğduğum evi, ailemi, ergenliğimin geçtiği odayı düşündüm. O yaşlarda dert sandığım şeylerin aslında bir toz parçası kadar küçük olduğu yüzüme çok sert bir şekilde çarpmıştı. Asmaa'nın haberi bile yoktu ama ben o an kendi çocuk-

luğumdan, ergenliğimden utanmakla meşguldüm.

HAPİSHANENİN İÇİNE DOĞDU

Annesinin yurtdışında eğitim almasını istediğini, Filistin'de üniversite okursa hayatını kaybedebileceğini söyleyen Asmaa sözlerine şu şekilde devam etti:

"Güvenli bir yerde nasıl eğitim görebileceğimi araştırdım. Türkiye devleti tarafından yabancılara burs verildiğini öğrendim ve başvurduğum ama bursun çıkacağına hiç güvenmiyordum. Ben Gazzeliyim, biz burada doğduk 'hapishane içinde doğup, hapishane içinde

yaşıyoruz' diye düşünüyordum. Havalimanı yok, liman yok sınırları bize açmıyorlar, başka ülkeye gidebilecek bir şansımız yok. Evet hapishanenin içinde yaşıyoruz ama orada mutluyuz, orada arkadaşlarımız var, hayatımız var, evimiz var, güzel kedilerimiz var. Soykırıma direndiğimiz sırada mutlu değildik ama normalde biz mutluyuz. Geçen yaz ailemi ziyarete gittiğimde ben mutluydum ama güvenli bir yerde eğitimime devam etmek istiyordum. Amacım kendi ülkeme döndüğüm zaman bir birikimim olması. Bizim de üniversitelerimiz var ben orada hoca olabilirim, ailemle birlikte güzel vatanımda olabilirim. Orada güvende olmamamıza rağmen bırakmıyoruz, annem orada yaşıyor, ailem orada yaşıyor. Annem hayalimin peşinden koşmam gerektiğini sürekli dile getiriyordu. Bense başvurumun kabul olacağından bile emin değildim. Sınırlar kapalı olduğu için mülakata nasıl geleceğini düşünürken kabul edildiğimi öğrendim. Ama ben biraz geç kaldım sınır kapalı olduğu için eylül ayında TÖMER programına gidemedim. Anneme sürekli yakınıyordum 'bu iş olmayacak kabul edildim ama bir anlamı yok, ülkeden çıkamıyorum' diyordum. O ise sürekli beni telkin ediyordu. Sınırın aralık sonunda açılacağını öğrendik. Gitmeden önce annemin söylediği sözler hala kulağımda yankılanıyor 'Asmaa, bak kolay kolay geri dönmek yok. Belki sınır tekrar açılmayabilir, savaş çıkabilir ama sen ne olursa olsun eğitime devam edeceksin.' Ardından annem valizimi hazırlamaya başladı, sürekli Türkiye'nin hava durumuna bakıyordu, orada üşümeyeyim diye kalın kıyafetler koyuyordu. Gitmeden bir gün önce odasında uyuyabileceğimi söyledi. Ertesi gün vedalaştık ve yola çıktım. Kahire Havalimanı'na gittiğimde sanki hapishaneden yeni çıkmış ve modern hayatı ilk defa gören biri gibi hissettim. İnsanlara uçağın düşüp düşmeyeceğini sorduğumda bana güldüler. Evet soykırım gördüm ama uçaktan korktum çünkü görmediğim bir şeydi. Soykırım gördüğüm yaşadığım bir şey, artık benim için normalleşmişti. Katliam ve kan görmenin, evinden çıkıp başka güvenli bir yer aramanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordum ama uçağa binmenin ne demek olduğunu bilmiyordum. İstanbul'da indikten sonra Eskişehir'e nasıl gideceğimi bilmediğim için insanlara sormaya başladım. Arap kökenli insanlar bana yardım ettiler, aynı dili konuşabildiğim insanlar olması beni bir nebze rahatlatmıştı. Eskişehir'e adım

attığımda beni Filistinli Öğrenciler Birliği karşıladı ve yurduma götürdüler. Aileme görüntülü aramada okulumu gösterdiğimde çok mutlu oldular. Onların yüzlerindeki mutlu ifade beni de mutlu etmişti."

ACIYLA BİRLİKTE GURUR DUYDUĞU BİR KİMLİĞİ VAR

Gazze'de herkesin direnme yönteminin farklı olduğunu söylüyor. Yazı yazmak onu, çiçekler ekmek ise annesini psikolojik olarak ayakta tutarmış. Tam babasını soracak iken babasından bahsetmeye başlıyor.

Babam işe gittiğinde başına bir şey gelecek diye çok korkuyorduk. Babam makine mühendisliği okumasına rağmen şu an işini yapamıyor, çiftçilikle uğraşiyor. Eskiden İsrail fabrikasında ustaydı, kendi alanında çalışıyordu. 2005'teki soykırımdan sonra İsrail, Gazze'den çekildi. Babam ve birçok çalışan işsiz kaldı. Annem bana ve kardeşlerime bakmak zorunda olduğu için üniversite okuyamamış. Annemin hayali; çocuklarının okuması, biz eğitimimize devam ettiğimiz sürece o çok mutlu. En küçük kardeşim şu an 18 yaşında, sınava hazırlanması gerekiyor fakat soykırımdan dolayı hazırlanamıyor. Açıkçası ben bu yaşananların iki hafta süreceğini düşünmüştüm ama yanılmışım, zulüm bitmek bilmiyor.

Haksızlıkları en derinden hisseden Asmaa, kırılğan yüreğinden var ediyor sanki kızgın bir ateşi. Bir şarkının hüznünlü tınısında gizli Filistinlilerin direnişi, anlıyorum. Sadece İsrail'le karşı karşıya değil Amerika'yla da karşı karşıya olduklarını söylüyor.

Ben 7 senedir Türkiye'de yaşıyorum, eğer istersem vatandaşlık alabilirim. Türkiye çok güzel bir ülke, Türkler çok iyi insanlar. Türkiye'yi de seviyorum ama benim vatanım Filistin. Ben başka ülkenin vatandaşı olmak istemiyorum ancak bu şekilde vatanıma sahip çıkabildiğimi hissediyorum. Gazze'de doğdum Gazze'de büyüdüm. Herkesin gurur duyduğu bir kimliği var, benim de acıyla birlikte gurur duyduğum bir kimliğim var. Bize dünyayı cehenneme çevirsinler ama ülkemizi bırakmayacağız, Filistinliler hiçbir zaman mülteci olmayacak.

Gözlerini bir hüzün bulutu kaplayan Asmaa ailesinin yanına son gittiğinde yaşadıklarını anlatmaya başlıyor. Annesinin duyguları sevinç ve şaşkınlık arasında gidip gelmiş hep, kızının onu ziyarete geldiğine inanmamış. Türkiye'ye gelirken Asmaa'nın geride bıraktığı 3 kedisi varmış bir de. Ziyarete

gittiğinde kedilerinin doğum yaptığını ve toplam 10 kedisi olduğunu söylüyor. Ailesi ile unutamadığı bir yaz geçiren Asmaa okul için Türkiye'ye döndükten bir hafta sonra olayların başladığını da dile getiriyor.

Filistinlilere yapılan bu soykırımın medyadaki yansımaları nasıl değerlendiriyorsun?

Şu anda biz bir propagandayla karşı karşıyayız. İsrail şu an kendi soykırım suçunu örtbas etmek için Hamas'a karşı bir propaganda yapıyor ve Hamas'ı terörist olarak göstermeye çalışıyor. Hamas bir direniş örgütüdür. Yıllardır Filistin'in özgürlüğü için mücadele eden bir örgüttür ve hepsi mühendistir. Kısıtlı imkanlarla kendi silahlarını kendileri yapıyorlar. Hepsi zeki insanlar ve İsrail bunu çok iyi biliyor. Savunma sistemine ve teknoloji sistemlerine nasıl yetişebileceklerini planlıyorlar. Biz açıkçası Gazze içerisinde bu örgütlerle yaşıyoruz, bizi yönetiyorlar orada. Hamas Gazze'yi iyi yöneten bir gruptur. Orada kendi üniversiteleri var, güçlü bir eğitim alıyorlar. Kısıtlı eğitim imkanlarımız var mesela elektrik bize gelmiyor, güvenlik açısından sorunlar var. Üniversite bombalanıyor. Hamas'ı beni savunan bir asker grubu olarak düşünüyorum. Hiçbir şekilde terörist değil. Hastane bombalayan onlardır, hastane içine silah koyan onlardır. Ben yazdığım makalede yalancıların paradoksu teorisi altında İsrail'in açıklamalarını inceliyorum ve objektif bir şekilde yazıyorum. Söylemleri arasındaki çelişkileri ve yalanları yazıyorum. Biz şu an iki saldırı içerisindeyiz; biri medyada bizlere yapılan saldırılar diğeri ise hakiki soykırım. Şu an sadece X'te ve TikTok'ta özgürce yazabiliyorum. Instagram'da biyografime terörist yazısı eklendi. Sonra 'Bizler sizi Hamas'tan sandık özür diliyoruz.' Diye açıklama geldi. İsrail'i destekleyen platformlarda çok büyük bir kısıtlama var. Medium.com üzerinden bloglar yazıyorum. Şu an çok fazla okuyucum yok ama ilerde olmasını umuyorum. Kısıtlamalara inat konuşmaya devam edeceğiz. Hakikatleri görmek istemeyen insanlar da var ama biz gerçeğin peşinde koşan insanlarla muhatap oluyoruz. Mücadeleye devam edeceğiz.

Sessizce yürümeye başlıyoruz Asmaa'yla, sanki ikimizin de kelimeleri boğazına dizilmiş, Yapacak bir şeyimiz olmadığı gibi söylenecek sözümüz de kalmamış. Tezini yazmak için kütüphaneye geçmesi gerektiğini söylüyor ve vedalaşıyoruz. Hayallerine inatla ve cesaretle sahip çıkan bu kadının gidişini izliyorum.

ibf

Anadolu Üniversitesi
İletişim Bilimleri Fakültesi